

Si el banquer holandès Godofredo van Lanschot no hagués decidit retirar-se jove i vagar pel Mediterrani, i si ell i la seva senyora no haguessin estat precursors del turisme català en fundar un petit hostalet de luxe a Palamós, aleshores probablement la seva filla, la Rosita van Lanschot, tampoc no s'hauria enamorat de la costa empordanesa i avui Alquiventa no tindria les portes obertes al bell mig del casc urbà de Begur.

És clar que parlem d'una altra època, de quan les platges eren privades i s'havia de demanar permís a la Guàrdia Civil per passejar a la vora del mar a la nit: **“La Costa Brava dels anys seixanta era preciosa, no tenia res a veure amb la d'avui dia, tota malmesa per les edificacions... Deu ser per això que m'he instal·lat a Begur, perquè ha conservat un encant que queda ben resguardat dins d'un paisatge preciós.”**

D'enamorar-se d'un paisatge a afinar-s'hi i fer-hi fortuna, però, hi va un bon tros: **“Al ram immobiliari m'hi vaig ficar una mica per les circumstàncies. D'entrada, em vaig haver d'esperar fins als vint-i-un anys per poder-me instal·lar definitivament a Barcelona tot i l'oposició familiar, llavors vaig començar en el sector turístic pels idiomes, perquè saber-ne aleshores era un gran avantatge, i uns anys més tard, treballant a temps parcial a Pals, dins del sector del golf, em van oferir la venda d'un pis. En aquella època no hi havia agències i el mercat era encara verge.”**

Així, la Rosita començava la seva activitat immobiliària, el 1971, i set anys més tard neixia oficialment Alquiventa: **“Després d'haver venut per a altres empreses, vaig obrir l'oficina a Begur, un municipi que avui, a banda del petit poble de sempre, és també una meravellosa torre de Babel enmig del Mediterrani.”** El mèrit de la nostra protagonista, en qualsevol cas, no és només haver aguantat més de vint anys al peu del seu negoci, sinó haver-ne establert els fonaments en una època en què ser dona empresària, i a més estrangera, no podia ser cap cosa bona: **“És clar que és dur arribar de fora i intentar crear un negoci, però fer-ho una dona i en un poble era doblement difícil, sobretot en un sector en què la majoria de professionals són homes.”**

La Rosita, tanmateix, afirma que no es pot queixar, no en va Alquiventa, que va ser la segona oficina de Begur, continua amb les portes obertes, mentre que la primera ja no existeix: **“Som tres o quatre al despatx, depenent de la temporada, i toquem tota mena de producte, encara que el de segona mà predomina, entre masies, cases de poble i apartaments. ¿Que quin és el secret per continuar existint, després de vint anys, tot i la competència ferotge que hi ha a Begur? Molta paciència i dedicació. Mentre pugui pagar els meus col·laboradors, tenir-los ben assegurats i viure i menjar bé continuaré al peu del canó. No somnio pas a tenir un gran imperi; quan creixes massa se t'escapa el negoci de les mans. A Alquiventa toquem de peus a terra i anem passa a passa.”** Val a dir ara que tot i que la família natural de la nostra protagonista va tornar a Holanda, ella ha sabut crear-se una petita família de col·laboradors catalans; de fet confessa que tot i els seus orígens nòrdics a

hores d'ara desconeix el caràcter holandès i està avesada al d'aquest país, a l'estabilitat i la sinceritat del negociador català: **“El nostre client, autòcton o forà, és sempre el petit llogater o comprador que busca la calma de la costa; per una banda, hi ha el barceloní que compra per descansar el cap de setmana i per l'altra, aquell que pensa a comprar per retirar-se a la tranquil·litat de Begur. Al poble hi ha hostaleria i serveis, però és el mínim per poder tenir unes nits tranquil·les.”**

En aquest sentit, afegirem que l'harmonia de les edificacions i la qualitat de les platges d'aquest paratge de pau fan que Begur s'hagi convertit en un dels sectors més exclusius i selectes de la costa. Malauradament, això repercuteix en els preus; el poc sòl urbanitzable que queda, com ara Aiguablava, no és pas a l'abast de tothom: **“Aquest indret és un gran sector per construir, on es busca fer una parcel·la de qualitat, i malgrat que tot just s'hi han dibuixat els carrers, el complex esportiu que s'hi ha projectat, amb tota mena de facilitats per a tothom, fa que sigui un paradís privilegiat.”**

Això no obstant, si ho comparem amb altres temps avui són molts més els privilegiats que poden gaudir de la bellesa de la costa catalana. La Rosita, per exemple, recorda com un retall d'un somni els anys en què la costa era plena de grans finques propietat de marquesos i nissagues adinerades de l'època, en què fins i tot els jardins botànics de Calella eren d'una poderosa família de l'aristocràcia russa. Doncs bé, tot allò s'ha anat venent i conformant també una costa molt més pública i accessible: **“S'han acabat els llargs estiuajos de la família que es quedava tota la temporada a la platja; ara la temporada a la costa és curta, mes i mig a molt estirar. És per això que tot i que llogar encara és rentable, no és el gran negoci si no ets propietari d'apartaments que llogues en grans promocions, tal com fan les grans empreses de lloguer alemanyes. Llogar al petit client és molt més complicat perquè cal filar molt prim, perquè cap de les dues parts no quedi descontenta.”**

La idiosincràsia de l'estiuajant, català o estranger, no és, en tot cas, cap secret per a la Rosita. Una educació cosmopolita a Holanda, Suïssa i l'escola americana de Barcelona li va aportar prou elements i idiomes com per comprendre la recerca del qui ve d'Europa, i el dia a dia al carrer -la millor escola per a molts- li ha afinat la sensibilitat davant del client. **“No us penseu que vaig arribar a Catalunya ensenyada; de fet, la primera feina que vaig trobar, amb vint-i-un anys, va ser a través d'un anunci que deia ‘joven con idiomas y carnet de conducir’. Aquesta sóc jo, em vaig dir, però quan m'hi vaig presentar es van riure de mi, perquè ‘el joven’ era una noia. Per sort se'm van quedar.”**

Des d'aquella primera feina ha plogut molt, tant que avui la Rosita és propietària i viu en el petit casc urbà restaurat d'un poblet exclusivament per a vianants, en una terra que és de tots els qui hi han vingut a treballar. Demà, amb l'euro, Holanda semblarà, per la seva part, més a prop de Catalunya que mai, però Alquiventa continuarà obrint cada dia la seva oficina no a la plaça Dam de la capital neerlandesa sinó a la plaça Forgues de Begur.

Rosita van Lanschot – Begur (el Baix Empordà)